

гр.Перник, 17 март, 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на осемнадесети февруари през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 1330/2013 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

С.Б.Б. и М.Б. Й., чрез пълномощник – адв. С. от САК са подали искова молба, с която: I. да бъде признато за установено, че Заповед № ДС 9856/28.IX.1998 г. на Областен управител, Софийска област е нищожна и че са налице незаконосъобразни действия и бездействия от страна на администрацията на община Перник и Областен управител – област Перник; II. да бъдат осъдени община Перник и Областен управител – област Перник солидарно да заплатят на ищците обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на по 25000 лева за всеки от тях, равняващи се на правото им на собственост според договора за продажба на държавен недвижим имот, ведно със законната лихва и разноски. В исковата молба са описани хронологично фактически и правни действия на различни органи на местната администрация, които според ищцовата страна са основание за съединените претенции.

Като ответници са конституирани – община Перник и Областен управител на област Перник.

Ответникът – община Перник оспорва основателността и допустимостта на исковете спрямо административния орган. Излага становище, че от 1995 г. община Перник няма нищо общо със спорен имот, предмет на безспорна собственост на трети лица. Твърди се, че ищците не са имали правни отношения с общината по повод правото на собственост на този имот, оспорва доказателствените искания на ищцовата страна и изразява становище, ако делото не бъде прекратено по отношение на общината, да се отхвърли каквато и да било искова претенция, по отношение на този ответник. Представляващия общината прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 950 лева.

Ответникът – областен управител на област Перник, чрез процесуален представител оспорва изцяло исковата молба, с искане да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения са развити в писмено становище.

Участващият представител на Окръжна прокуратура дава заключение, че исковата молба е неоснователна. Претенцията по ЗОДВ е неоснователна, тъй като не отговаря на изискванията на материалните предпоставки за подобно искане и в цялост, съдът следва да отхвърли исковете.

Съдът, като се запозна с доказателствата по делото, съобразно становищата на страните, прие следното.

Настоящото производство се развива по реда на чл. 204, ал. 3 от АПК във вр. чл. 1 от ЗОДОВ и чл. 203 от АПК.

По отношение на ответника – община Перник.

Ищците твърдят, че са претърпели имуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия от страна на администрацията на

дватама ответници, като по отношение на Община Перник ищците твърдят, че е налице незаконно бездействие. То се изразява в неотбелязване на съдебно решение в актовете книги за държавна собственост и поради мудност не била извършена обещаната на ищците и действителните собственици замяна. В исковата молба се твърди, че цялата процедура по закупуване на имота е започнала от Община Перник, като същата е издала необходими документи във връзка с покупко- продажбата на държавен имот.

Следва да се има предвид, че считано от 19.V.1995 г., от която дата община Перник е осъдена окончателно да предаде владението и собствеността върху дворно място, представляващо по ДРП от 1968 г. имот 1824 и 1824а, кв. 120 по плана на града на трети неучастващи в настоящото производство лица, този ответник няма нищо общо нито със спорния имот, нито е в каквито и да било правоотношения с ищците. Действително, до влизане в законна сила на осъдителното решение на ПРС, гр. д. 226/94, общината незаконно е владяла, като документален собственик имота, но на основание на отменено през 1950 г. отчуждение, по право собствеността на имота е за третите лица и това е безспорен факт. На следващо място в косвена връзка с това обстоятелство, по отношение на ищците е признато за установено със влязло в сила съдебно решение постановено по гр.д. 1234/02 г. кои са собствениците на имота, като дворно място, а законно построената сграда от наследодателя им не е спор на иски претенции. Претенциите на ищците не почиват на правноотноситими към спора факти и обстоятелства и сумата, претендирана от Община Перник в настоящето производство, е недължима на това основание. По отношение на Община Перник не е налице причинно- следствена връзка между нанесените вреди и незаконният акт - заповед № ДС 9856/ 28.IX.1998г. не е издадена от Община Перник, за което ще се изложи следващи съображения.

Ищците претендират, като неотнesimo, според съда възражение, че в съдебния процес по гр.д. № 226 по описа на ПРС за 1994г. Община Перник не е привлякла Държавата в процеса. Привличането на трето лице- помагач на страната на ответника е процесуално право на страната, а не процесуално задължение./ чл.175 ал.1 от ГПК-отм./. Ищците са могли да се възползват от процесуалното си право по чл. 175, ал. 2 във вр. чл.117 ал.3 от ГПК/ отм./ и да насочат иск срещу Държавата в хода на производството по гр. дело 1234/2002 г., от когато за тях е безспорно, че имотът е чужда собственост, като манифестират договора от 1998 г., по силата на който са го закупили имотът към този момент, според държаните от тях писмени доказателства е държавна собственост. С решение № 559/ 30.VII.2002г. по гр.д. 1234/ 2002г. по описа на ПРС е признато за установено по отношение на С.Б.Б. ***и М.Б. Й.***, че В. Х. Я.***, З. Х. Й.***, Л. Х. Й.*** и Л. Х. Й.*** са собственици на дворно място с площ от 540 кв.м., находящо се в гр.П.***, съставляващо УПИ VI 4505 в кв. 30б, а в хода на настоящото производство е установена безспорната идентичност на имота.

След като е било ясно, че община Перник не е владяла имота, същият е бил ограден и заключен, според приложени писмени доказателства, владял се е от други лица продължително във времето, а действителните собственици са имали процесуалната възможност да защитят правата си, въпреки че са въвеждани във владение с Протокол на съдия-изпълнител от 17.XI.2000г., като владението е предадено от настанен по реда на НДИ /отм./ от наемател, за съда е безспорно, че исковата претенция към този ответник е недоказана и неоснователна. Най малко от община Перник може да се търси отговорност по реда на чл. 1 от ЗОДОВ, тъй като липсва който и да е от елементите, кумулативно определящи основанието на такъв иск.

Ищците твърдят, че Община Перник е проявила незаконно бездействие, като не била изпълнила задължението си да отбележи промяната на собствеността съгласно действащия Правилник за държавните имоти и Инструкцията за приложение на правилника. Отбелязването в актовете книги има само декларативен характер. Община Перник не е оспорвала правото на собственост на действителните собственици на имота. Това е видно, както от съдебните решения, така и от извършваните въводи и нотариална покана.

Ищците твърдят, че са увредени на 18.IV.2013г., на която дата недвижимият имот е продаден от действителните собственици на Анна Русева Симеонова. Видно от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 39 том I рег.№ 2222, дело № 35 от 18.IV.2013г. на нотариус М.М.***, Е.Г. Я.**, Г. Г. Я.***, М.И. К.***, Х. И. К.***, А. Г. Д.***, Г. Г. С.*** и М. Б. А.*** продават на А. Р. С.*** поземлен имот с идентификатор 55871.508.16 с площ от 555 кв.м., кв.306 и представляващ УПИ VI 4505 кв.306, гр.П.***. Видно от нотариалния акт С.Б.Б.*** и М.Б.Й.*** не са страни по сделката. За същите не би следвало да е настъпило никакво увреждане. Не са налице кумулативните предпоставки от фактическия състав за възникване на имуществена отговорност по силата на ЗОДОВ. Вредата следва да е пряка и непосредствена последица от увреждането. Ако се твърди, че ищците са увредени на 18.IV.2013г. то няма увреждане, съответно няма вреда и пряка връзка между тях.

Горното дава достатъчно основание да се приеме, че по отношение на община Перник, исковата претенция е неоснователна и следва да се отхвърли. На този ответник се дължат разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение – 150 лева, а претендираните 950 лева са въпрос на желание, което не се споделя от настоящия съдебен състав.

По отношение претенциите на ищците към областен управител на област Перник.

С нотариален акт за покупко- продажба № 111 том XIII дело № 3940 от 21.VIII.1975г. Б. К.***, суперфициарен собственик на жилищната сграда е продал на дъщеря си М. Б. Й.*** първия етаж от двуетажната жилищна сграда, построена върху дворното място, цялото от 555 кв.м. и находящо се в гр.П.*** и представляващо имот планоснимачен номер 1824 „а" в кв. 120 по регулационния план на гр.П.*** върху което е отстъпено правото на строеж. С

нотариален акт № 149 том IX дело № 2518 от 28.VII. 1997 г. М. Б. Й.*** и съпругът ѝ Й. С. Й.*** даряват на сина им първият етаж от двуетажната масивна жилищна сграда, която сграда е построена върху държавна земя, представляваща дворно застроено урегулирано място, с порстранство от 563 кв.м., образуващо парцел VI 4505 в кв.306 по регулационния план на гр.П.***.

С Нотариален акт № 110 том XIII дело № 3939 от 21.VIII.1975г. Б. К.*** е дарил на внучката си А.Р. С.*** вторият етаж от масивната двуетажна жилищна сграда, застроена върху дворното място, цялото с площ от 555 кв.м., находящо се на ул.****, представляващо имот планоснимачен номер 1824"а", в кв.120 по регулационния план на гр.П.***.

На какво основание, освен че се касае за продажба на чужд имот, Областен управител на Софийска област нарежда със заповед № ДС 9856/28.IX.1998г. да се продаде на С.Б.Б.** и М.Б. Й.*** УПИ VI 4505, а те са се освободили от собствеността си и не са правоимащи лица съгласно § 1 и § 3 от ПЗР на ПМС № 235/ 1996г., може да се предполага в ущърб на ищците. Те са се ползвали от липсата на каквато и да било координация между структурите на местно самоуправление и упражняване на държавна власт, като на преференциални цени (по силата на тази разпоредба) са придобили от неособственик, нещо, което точно на тях не им се следва.

Не е необходимо да се правят дълбоки правни съждения, за да се направи извода, че областен управител, в рамките на нормативните си правомощия, на тогавашната Софийска област се разпоредил с чужд имот, за който има безспорни данни – съдебно решение, влязло в сила от 1995, контролен лист от 26.V.1950 на МП служба "ОЕГС", че именно този имот е освободен от отчуждаване и е собственост на трети лица, т.е. издадената заповед е без предмет. Нарушението на тогава действащата разпоредба на чл. 11 от ЗАП /отм./, в цялата ѝ редакция е толкова съществено, че е наложително да се прогласи тази заповед за нищожна. Налице е и безспорен интерес от страна на ищците да предявят такова искане, поради което в тази част и по отношение на този ответник съдът прогласява нищожността на заповедта.

От това не следва, че паричната претенция на ищците се обуславя безусловно от издадената от областния управител нищожна заповед. Безспорно е, че на основание цитираната заповед и като елемент от този сложен фактически състав, ищците (независимо, че не са имали право) са сключили договор за продажба на този имот с областния управител, като за това са заплатили сумата 3043578 неденоминирани лева, платени на 29.XI.1998 г. и режимни разноски по продажбата в размер на 63056 неденоминирани лева на 19.XI.1998 г. Разходите по продажбата, ако могат да се приемат, като имуществени вреди, предвид инициираната от ищците процедура по закупуване на имота, съобразени със ЗДЛ са в пъти по малко от претендираните по 25000 лева на всяка от ищците имуществени вреди. Претендираните в исковата молба суми са недоказани, а и липсва основание да

се присъждат такива суми по реда на чл. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 от АПК, тъй като сумите по продажбата са платени по силата на договор, т.е. следващ етап е да се развали договора по съдебен ред, а след това да се иска връщане на даденото, стига да има процесуална възможност за някоя от ищците. Неотнормено е и развитото становище в защитата по същество на пълномощника на ищците, че съда следва да съобрази и оценката, дадена от в.л. по изслушаната СТЕ. Доказаните имуществени вреди са в безспорния размер по плащания от м. ноември 1998 г. и са били платени на договорно основание.

В контекста на изложеното, няма основание да се приеме за незаконосъобразни действия или бездействия от страна на двамата ответника, тъй като такива не се констатира. Друго, производството по издаването на нищожната заповед е изцяло по инициатива на ищците, които са целели издаването на тази заповед на тяхно име, без да имат основание за това. Съставянето на АДС или отписването на имота от актови книги е процедура, която се инициира от заинтересована за това страна и както се спомена има декларативен характер, който в частност не е в пряка връзка с издадената заповед.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че претенциите по присъждане на обезщетение са неоснователни и следва да се отхвърлят по отношение и на двамата ответника, при твърдяната им солидарност.

В тази връзка и с оглед крайните изводи на съда не следва да се присъждат разноски, предвид отхвърлянето на исковата претенция по ЗОДОВ, на основание, на което е формирано адвокатското възнаграждение.

Воден от изложеното,п съдът

Р Е Ш И

ПРОГЛАСЯВА нищожността на заповед № ДС 9856/ 28.IX.1998г. на областен управител на Софийска област, с която е наредено да се продаде на С.Б.Б.*** и М.Б. Й.*** имот – частна държавна собственост, УПИ VI-4505, кв.306 от 563 кв.метра, по плана на гр. П..

ОТХВЪРЛЯ изцяло солидарно предявените от С.Б.Б. и М.Б. Й. с адрес *** и областен управител на област Перник искиове с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 от АПК за сумата от по 25000 лева, за всяка от тях ведно със законната лихва и направени разноски като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА С.Б.Б. *** и М.Б. Й.*** с адрес *** да заплатят на община Перник деловодни разноски в размер на 150 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:/п/

